

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

SÓC DEUTOR
DELS TREBALLS
DE MONÉS

Josep Maria
Solé i Sabaté

Catedràtic d'història
contemporània a la UAB

Res mediocre

En un període de personalitats insípides fa goig trobar-se unes memòries d'una persona de debò, Jordi Monés i Pujol-Busquets. Un fill de Badalona, la vella Bè-tulo romana, que s'ha fet a si mateix, no en diners, ni fent la gara-gara a la gent, sinó cavalcant damunt de crisis econòmiques o socials i canvis de tota mena per arribar a ser un dels màxims estudiosos i experts en el coneixement de la història de l'educació a àmbit català i internacional.

RECORDS QUE PODEM conèixer gràcies a una obligada autoedició. S'ha de dir, i tot mercès a la constància i coratge d'una família tan sòlida com ell. Veniem del desert de la postguerra i del franquisme, però Jordi Monés no es resignaria a ser un número més de la dita grisa generació perduda com molts dels qui van fer-se adolescents i adults just acabada la guerra civil. Per això té un perfil tan propi.

UNES MEMÒRIES que van de l'actuació en la més variada presència en activitats socials i culturals de tota mena a Badalona fins als anys 60 a endinsar-se ja de forma completa en un treball de recerca sobre la història de la nostra educació. Aquella que va esclatar sota el catalanisme més ampli, fos sota l'hegemonia lúcida de la Lliga de Prat de la Riba o la de picar pedra del republicanisme transversal de tants i tants mestres que veurien

els seus somnis fets realitat amb la Generalitat de Macià i Companys.

DARRERE EL SEU TREMP hi ha un bagatge, l'amor al país, a la cultura pròpia i a la dignitat. En algun moment d'una trajectòria investigadora feta de desenes de llibres i articles, de congressos a mig món i d'haver-se de guanyar les garrofes, com diu el mateix Monés, es fa la pregunta de què dirien davant de certs fets del present aquella generació que va arribar al cel dels seus anhels amb el triomf del 14 d'abril de 1931 i va haver de conservar, malgrat tot, l'esperança del redreçament davant el triomf del feixisme franquista.

UNES PREGUNTES que amaguen una certa decepció. No he tractat gaire en Monés, però sóc deutor dels seus treballs. Per això he de ressaltar que ell mai es va empassar les rodes de molí de la perfecta Transició espanyola; tampoc el participar només en la vida democràtica cada 4 anys amb el vot corresponent. Va veure les trampes capcioses dels genocides

Darrere el tremp de Jordi Monés hi ha un bagatge, l'amor al país, a la cultura pròpia i a la dignitat

vergonyants vers la llengua catalana camuflats amb tota mena de disfresses. O encara l'elitisme classista d'una esquerra fina que volia dirigir Badalona i el país però mai amb un ànim d'igualtat o participació real de la gent.

UN HOME QUE TOT ho pregunta i qüestiona sense por. M'imagino que deu dir-se què pensarien els vells lluitadors del PSUC, que per mantenir els trets propis de país i cultura van enfrontar-se al mateix Stalin, van ser represaliats i en alguns casos assassinats, en veure que per unes engrunes de poder, trenta monedes de plata, s'han posat en mans alienes els qui es proclamen hereus seus? Unionistes vergonyants, proborbònics, per a més inri.

O ENCARA EL VEURE que des d'un pretès universalisme al País Valencià, una diputada de C's pot vomitar insults sobre 11 milions de catalanoparlants que han estat víctimes d'anys i panys de persecució, en alguns casos mort, per aquest fet. I així tota una vida de no ser mai un enze i avançar pel camí de ser un mateix, fora de modes i estereotips.

GENT COM EN JORDI MONÉS explica l'èxit, que ha de ser creatiu i reproductiu, de fer fora de l'Ajuntament de Badalona els qui representaven la xenofòbia, la incultura i la manca de diàleg.

UN LLIBRE QUE ÉS una radiografia d'una vida social, de compromís i acadèmica. Barreja d'actes internacionals, locals i personals. Llegint-lo ens creix l'optimisme, és el tremp col·lectiu i individual el ser de Catalunya, un voler ser democràtic davant els unionistes cridant un "A mi la Legión" patrioter.

La columna

Matthew
Tree

Naturalistes

El 1992, vaig fer de factòtum d'un director de documentals anglès que volia mostrar la cara més negativa de la Barcelona olímpica. Vaig haver de buscar-li prostitutes, escombriaires, figurants mal pagats de la Fura dels Baus, etc. perquè ell pogués "demostrar" que els Jocs eren una mena de farsa faraònica organitzats a posta per tapar la Barcelona obrera i/o marginada. El problema era que gairebé tots els entrevistats, per marginats que fossin, estaven ben orgullosos de la seva ciutat i trobaven l'omnipresència de les senyeres –que penjaven de gairebé tots els balcons– molt bonica. El director no va voler entendre aquesta paradoxa aparent, i el seu documental va acabar sent inversemblantment esbiaixat. De fet, la major part dels reportatges anglesos sobre Catalunya solen obviar (o malentendre) els aspectes diguem-ne identitaris del país.

Que refrescant veure dos documentals com 'Al mismo tempo' i 'Above and below', fets per col·lectius de joves cineastes anglesos

Que refrescant, doncs, veure dos documentals –d'una qualitat notable– que es van estrenar el divendres passat a la sala Miscelanea, al Raval. Fets per dos col·lectius de joves cineastes anglesos, *Al mismo tempo* mostra la feina de Voces, una orquestra a Nou Barris per a nens i joves que sovint han de superar tot de problemes personals; *Above and below*, d'altra banda, explica com diversos residents estrangers s'han apuntat als castellers de la Vila de Gràcia. El primer film es concentra en els músics, la majoria castellanoparlants, sense que hi falti alguna referència visual a la catalanitat plural de Nou Barris. Al segon, tothom parla en català o anglès i el catalanisme reivindicatiu de la colla de castellers es comenta sense que se'l jutgi. (És revelador, per cert, que els estrangers en qüestió tenien la idea preconcebuda –i ben falsa– que una entitat tan catalana mai no permetria que s'hi apuntés gent de fora.) O sigui, als dos films el context català es deixa entreveure amb tota naturalitat i sense escarafalls. Les meves gràcies a dos dels directors, Robbie Pyburn i Becca Playford, per haver-me'n informat, de tot plegat.

EL
DIBUIX

Fer

